

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **Z. S.**, zast. Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem Čimelice 112, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje**, se sídlem Lannova tř. 193/26, České Budějovice, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 3. 2025, č. j. 65 A 8/2024-52,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 3. 2025, č. j. 65 A 8/2024-52, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce se u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) domáhal zásahovou žalobou ochrany před třemi tvrzenými zásahy žalovaného: (i) nezákonná kategorizace zbraní v rozporu se znaleckým posudkem doc. Skoupého ze dne 28. 7. 2021 a s tím související určování podmínek pro jejich vrácení žalobci, (ii) nezákonné zadržování věcí, o jejichž vrácení již bylo rozhodnuto usneseními Okresního soudu v Písku (dále též „trestní soud“) ze dne 12. 1. 2024, č. j. 8 T 85/2017-1519, a ze dne 20. 3. 2024, č. j. 8 T 85/2017-1547, a (iii) nezákonné vydání výzvy ze dne 1. 10. 2024, kterou žalovaný vyzval žalobce, aby ohlásil zbraň kategorie C-I. Žalobce žádal, aby krajský soud určil, že jsou uvedené zásahy nezákonné a přikázal žalovanému, aby se zdržel daného jednání a vydal mu věci do tří dnů.

[2] Krajský soud usnesením ze dne 10. 1. 2025, č. j. 65 A 8/2024-22 vyloučil zásah (iii) k samostatnému projednání a rozhodl o něm samostatným usnesením ze dne 11. 2. 2025, č. j. 65 A 1/2025-30 (kasační stížnost proti tomuto usnesení zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 8. 2025, č. j. 4 As 41/2025-23.

[3] Žalobu proti zásahům (i) a (ii) krajský soud odmítl nyní napadeným usnesením s odkazem na § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Konstatoval, že nemá pravomoc k projednání žaloby, neboť žalovaný nevystupuje jako správní orgán, nýbrž jako zvláštní správce podle zákona č. 279/2003 Sb., o výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o výkonu zajištění“). Zbraně byly zajištěny jako věci důležité pro trestní řízení podle § 77b a násl. zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, a po zajištění se nacházejí v režimu zákona o výkonu zajištění. Jde-li o zbraně, náleží jejich správa žalovanému jakožto zvláštnímu správci. Podle krajského soudu je tato pozice spojena s požadavkem řádné a svědomité správy a není nadána žádnými rozhodovacími pravomocemi. Žalovaný v ní tedy vůči žalobci nevystupuje ve vrchnostenském postavení. Správa má soukromoprávní povahu a nelze ji považovat za výkon veřejné správy, tudíž se žalovaný nemohl v souvislosti s ní pojmově dopustit nezákonného zásahu. O absenci vrchnostenského postavení ve vztahu k žalobci svědčí podle krajského soudu to, že při vrácení věcí o ničem nerozhodoval a neukládal žádnou povinnost, pouze se snažil o prostou dohodu o způsobu předání zbraní. To, že odmítl vydat zbraně osobě, která není držitelem příslušného oprávnění, nelze považovat za výkon veřejné správy. Žalovaný byl veden pouze snahou nezpůsobit protiprávní stav. Proto žalobce vyzval, aby k převzetí zbraní zplnomocnil osobu s příslušným oprávněním. Tím předcházet tomu, aby se podílel na spáchání přestupku či trestného činu nedovoleného ozbrojování. Žalovaný má sice řadu kompetencí podle zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ale vůči žalobci žádný institut tohoto zákona neužil. Pokud by tak učinil, „překlopilo“ by se jeho postavení do pozice správního orgánu. Celá záležitost mezi žalobcem a žalovaným se tak stále nachází v soukromoprávním režimu a žalobce se může bránit proti postupu žalovaného návrhem na výkon rozhodnutí. K tvrzené nezákonnosti zásahu v podobě kategorizace zbraní krajský soud uvedl, že jde o interní postup žalovaného, který sám o sobě nemá přímý dopad do práv žalobce. K zásahu do práv by mohlo dojít tehdy, pokud by byl promítnut do konkrétního správního úkonu či rozhodnutí, např. při zadržení zbraní podle § 56 zákona o zbraních.

II.

[4] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že krajský soud posoudil postavení žalovaného nesprávně. Jeho postavení plyne již z toho, že stěžovatele coby správní orgán vyzýval k ohlášení zbraně údajně kategorie C-I. Ani sám žalovaný své postavení správního orgánu nepopřel, ale naopak takto před soudem výslovně vystupoval. Neprezentoval se zde jako tzv. zvláštní správce, ale jako orgán, jemuž přísluší kategorizace zbraní a rozhodování o právech a povinnostech osob na úseku zbraní a střeliva. Právě z tohoto postavení odvodil zadržování věcí v rozporu s pravomocnými usneseními trestního soudu a kladení podmínek pro jejich vrácení. Zvláštní správce nemá žádné oprávnění nevydat zpět věc, o jejímž vydání

pokračování

bylo rozhodnuto a klást si jakékoliv podmínky vrácení. Žalovaný jednal jako mocensky nadřazený správní orgán, který svévolně přezkoumával a fakticky doplňoval soudní rozhodnutí a nerespektoval znalecký posudek ani pokyn Národní centrály proti terorismu, extremismu a kybernetické kriminalitě. Opakovaně při tom odkazoval na zákon o zbraních, podle něhož má postavení správního orgánu. Neopravňuje jej však ke kategorizaci zbraní ani k nevydání věci. Podle zákona o výkonu zajištění je správce povolán ke správě zajištěného majetku a je vázán pokyny orgánu činného v trestním řízení, není však nadán žádným vlastním rozhodováním. Žalovaný tak nejednal jako správce, ale v nadřazené pozici vůči stěžovateli. Tuto skutečnost potvrzuje i dopis žalovaného ze dne 19. 3. 2025, v němž stěžovatele upozornil, že bude zbraně v souladu se zákonem o zbraních prodávat. Krajský soud dále nemístně odvozoval postavení žalovaného z nevyužití institutů podle zákona o zbraních. Právě faktické jednání žalovaného mimo rámec zákona je podstatou zásahu. Namísto toho, aby vydal rozhodnutí, vrchnostensky zasáhl do práv jednotlivce. Pokud žalovaný jedná jako správní orgán, nelze mu tuto pozici upřít při protiprávním postupu. Závěrem stěžovatel považuje za lichý i odkaz na exekuci, neboť povinným by byl Okresní soud v Písku, jenž s věcí nemá, na rozdíl od žalovaného, nic společného. Z uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že je v řízení o kasační stížnosti proti usnesení o odmítnutí žaloby oprávněn zkoumat pouze to, zda k odmítnutí došlo v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatele důvodná, tj. zda jednání žalovaného bylo nezákonné či nikoli (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004-49; ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98; či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005-65).

[9] Podle § 4 odst. 1 písm. c) s. ř. s. *soudy ve správním soudnictví rozhodují o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu.*

[10] Podle § 82 s. ř. s. platí, že *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením („zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.* Řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, upravené v § 82–87 s. ř. s., je specifickým druhem soudního řízení správního, jehož účelem je ochrana jednotlivců před celou řadou zásahů ze strany veřejné moci, které nenaplňují znaky správního rozhodnutí. Z povahy věci je tedy žaloba na ochranu před nezákonným zásahem subsidiární k jiným typům žalob a nastupuje ve

chvíli, kdy subjektu nenáleží jiný prostředek ochrany. Podle § 83 s. ř. s. věty první je *žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah*.

[11] Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Trestní soud rozhodl usneseními ze dne 12. 1. 2024 a ze dne 20. 3. 2024 o vrácení věcí, které stěžovatel vydal zasahujícímu policejnímu orgánu při domovních prohlídkách konaných v prosinci 2015. Trestní soud konstatoval, že v trestním řízení nebylo vysloveno propadnutí věcí, není důvod k jejich zabrání a ani je není třeba pro potřeby trestního řízení, a proto rozhodl o jejich vrácení. V návaznosti na to probíhala komunikace mezi stěžovatelem a různými orgány policie týkající se vrácení věcí, část byla vrácena. Dne 13. 8. 2024 udělila Národní centrála proti terorismu, extremismu a kybernetické kriminalitě žalovanému pokyn, aby realizoval výkon usnesení trestního soudu s upozorněním, že žalovaný má při vrácení věcí předejít založení protiprávního stavu, tedy musí zohlednit, že stěžovatel není držitelem oprávnění k držení některých zbraní, které musí převzít zplnomocněná oprávněná osoba. Na totéž upozornila přípisem ze dne 14. 8. 2024 stěžovatele. Dne 27. 8. 2024 stěžovatel převzal část zbraní (u nichž dle žalovaného nemusel být držitelem oprávnění), zbývající mu žalovaný nevydal a dne 1. 10. 2024 jej vyzval k ohlášení zbraně kategorie C-I [výzvu stěžovatel napadl jako samostatný zásah (iii)]. Dne 8. 12. 2024 podal stěžovatel zásahovou žalobu proti postupu žalovaného spočívajícímu v nevydání zbraní dle usnesení trestního soudu, jakož i souvisejícím jednáním.

[12] Krajský soud žalobu stěžovatele odmítl z důvodu absence pasivní legitimace žalovaného. Dovodil, že žalovaný jednal v rámci správy zajištěného majetku podle zákona o výkonu zajištění, kde nevystupuje jako správní orgán, ale pouze jako zvláštní správce. Ten nedisponuje rozhodovacími pravomocemi a vůči vlastníkově zajištěných zbraní nevystupuje ve vrchnostenském postavení. Jedná se proto o vztah soukromoprávní povahy.

[13] Tvrzený zásah v projednávané věci stěžovatel spatřuje v jednání konkrétního útvaru policie. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s východiskem krajského soudu, že je třeba rozlišovat, v jakém právním postavení žalovaný v konkrétní věci koná. Policie České republiky je ozbrojeným bezpečnostním sborem, soudní kontrola zákonnosti zásahu veřejné správy se přitom *„pohybuje jen v hranicích veřejné správy, a proto napadnutelnými jsou pouze takové zásahy orgánů, které patří do působnosti ve veřejné správě“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Aps 2/2004-69). Správní soudy tedy nemají pravomoc přezkoumávat zákonnost jakéhokoliv postupu policejního orgánu. Soudní ochranu ve správním soudnictví je možné poskytnout pouze proti jednání policejního orgánu jako orgánu, který vykonává působnost ve veřejné správě, nikoli například policejního orgánu jako orgánu činného v trestním řízení nebo tam, kde má jeho jednání soukromoprávní povahu jako je tomu při plnění role zvláštního správce podle zákona o výkonu zajištění. V každém jednotlivém případě je tak třeba zohlednit konkrétní okolnosti věci a právní postavení, v němž se policejní orgán právě nachází.

[14] Tato obecná východiska sice krajský soud správně popsal, nicméně nesprávně aplikoval, jak Nejvyšší správní soud objasní.

[15] Lze připomenout, že v posuzované věci žalovaný převzal do správy zbraně zajištěné při domovních prohlídkách realizovaných v rámci trestního řízení vedeného proti

pokračování

stěžovateli. Krajský soud správně konstatoval, že majetek takto zajištěný v trestním řízení se spravuje podle právní úpravy v zákoně o výkonu zajištění. Jeho správu vykonává podle § 9 zákona obecně soud, který o zajištění rozhodl. V případě zbraní a střeliva obsahuje zákon speciální úpravu, podle níž jejich správu vykonává z pozice tzv. zvláštního správce krajské ředitelství Policie České republiky, v jehož územním obvodu se nachází sídlo soudu, který vede trestní řízení (§ 9c odst. 1 písm. d) zákona]. Správu vykonává od okamžiku, kdy převzal zajištěný majetek (§ 9c odst. 2 zákona). Správce má obecně povinnost pečovat o uchování zajištěného majetku, dokud o něm nebude rozhodnuto orgánem činným v trestním řízení. Není oprávněn zajištěný majetek využívat, pronajmout, zatížit nebo převést na jinou osobu (§ 10 odst. 5 *in fine* zákona o výkonu zajištění).

[16] Co se týče samotné povahy správy majetku podle zákona o výkonu zajištění, jedná se o správu věci cizí. To znamená, že vztahy mezi správcem majetku a osobami, jejichž majetek spravuje, jakož i správce majetku k třetím osobám, jsou vztahy ryze soukromoprávní povahy, a proto se v rozsahu, v jakém nejsou upraveny zákonem o výkonu zajištění, řídí § 1400 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 7. 2019, sp. zn. 21 Cdo 11/2019, a ze dne 8. 10. 2019, sp. zn. 21 Cdo 2269/2019). Správce majetku zajištěného podle zákona o výkonu zajištění je zvláštním případem správce cizího majetku, přičemž jeho postavení je odvozeno od zajištění majetku vzniklého rozhodnutím státního orgánu a je tak v tomto ohledu (v rozsahu vzniklého zajištění a správy) srovnatelné s postavením insolvenčního správce majetkové podstaty dlužníka (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 12. 2022, sp. zn. 29 ICdo 12/2021). Je tak možné přisvědčit krajskému soudu, že žalovaný při samotné správě zbraní skutečně nevystupoval jako správní orgán v rámci výkonu veřejné správy, nýbrž jako zvláštní správce zajištěného majetku podle zákona o výkonu zajištění. Správa majetku stěžovatele nepředstavovala výkon vrchnostenské pravomoci žalovaného vůči stěžovateli. Potud se Nejvyšší správní soud se závěry krajského soudu ztotožňuje.

[17] Nejvyšší správní soud však nesdílí závěry krajského soudu, k nimž dospěl při posouzení jednání žalovaného poté, co pominuly účinky zajištění v důsledku rozhodnutí trestního soudu o vrácení věcí. Poté, co soud rozhodne o vrácení zajištěných věcí, a chybí tak zákonný titul pro pokračování správy zajištěných věcí, a policejní orgán jako zvláštní správce je přesto nevydá jejich majiteli, totiž může dojít ke změně jeho právního postavení. Další záměrné zadržování majetku již nemusí nutně představovat výkon pouhé správy cizí věci, jak předpokládá bez dalšího krajský soud, nýbrž se dle okolností může již jednat o výkon veřejné moci. Je zde totiž třeba rozlišit, zda policejní orgán po ukončení správy pouze nadále vykonává svá práva a povinnosti plynoucí mu ze vztahu soukromoprávní povahy týkajícího se výkonu správy cizího majetku, např. uplatňuje zadržovací právo k zajištění svých pohledávek ze správy ve smyslu § 1447 občanského zákoníku (eventuálně jedná v rozporu se svou povinností předat majetek při ukončení správy), nebo zda po ukončení správy přistoupil k uplatňování pravomoci, kterou mu svěřuje zvláštní právní předpis. Závěr o tom, v jakém právním postavení se policejní orgán nachází, pak bude plynout z konkrétních okolností jeho jednání.

[18] Krajský soud dovodil, že policejní orgán jednal při nevydání zbraní stěžovateli nadále v režimu zákona o výkonu zajištění na základě dvou skutečností. Jednak se odvolává na

vlastní povahu výkonu správy a dále na to, že policejní orgán neužil žádný institut podle zákona o zbraních.

[19] První důvod krajského soudu nicméně pomíjí to, že vydáním rozhodnutí o vrácení věci došlo ke skončení správy a z jednání žalovaného zdokumentovaného ve spise nelze usuzovat na to, že by nadále uplatňoval svá práva z tohoto vztahu, respektive prostým omisivním jednáním porušoval svou povinnost předat majetek zpět stěžovateli. Naopak, z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaný jednal v úmyslu nezaložit protiprávní stav tím, že by vrátil zbraň osobě, která podle jeho názoru nedisponuje příslušným oprávněním k jejímu držení dle zákona o zbraních. Nad rámec výkonu správy provedl vlastní úvahu o kategorii jednotlivých zbraní, které měl po skončení správy v držbě, autoritativně rozhodl o tom, že některé z nich nemohou být stěžovateli vydány s ohledem na absenci příslušného oprávnění a vyzval je k jejich registraci. Stěžovatel v tomto ohledu v kasační stížnosti zcela správně upozorňuje na to, že žalovaný se při svém postupu odvolával na zákon o zbraních a v řízení před soudem ani nepopíral, že jednal jako správní orgán v režimu zákona o zbraních.

[20] Krajský soud v tomto jednání spatřoval plnění jakési preventivní povinnosti (předcházení vzniku protiprávního stavu). Takovou povinnost však nelze dovodit ze zákona o výkonu zajištění ani z právní úpravy správy cizího majetku v občanském zákoníku. Tuto povinnost policistům obecně předepisuje § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a to *v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie*. Mezi úkoly policie přitom ve vztahu ke zbraním patří právě výkon dohledu nad dodržováním povinností a zákazů upravený zejména v § 56 a 57 zákona o zbraních (zadržení a zajištění zbraně), ale i v § 35 (odebrání zbraně). Tento úkol je však již nepochybně vykonáván ve vrchnostenském postavení vůči dotčené osobě.

[21] Bez významu není ani to, že krajský soud tímto posouzením, tedy připuštěním plnění jakési obecné „preventivní“ povinnosti bez dalšího *de facto* předjímá správnost kategorizace zbraní provedené žalovaným, která je podstatou sporu mezi jím a stěžovatelem. Na druhou stranu však krajský soud stěžovatele odkazuje na to, aby se postupu žalovaného bránil podáním návrhu na výkon rozhodnutí trestního soudu o vrácení věci, byť podle něj žalovaný odmítá vrátit zbraň z legitimního důvodu. Přestože tedy krajský soud přiznává postupu žalovaného při nevydání zbraní legitimitu s ohledem na plnění preventivní povinnosti, současně paradoxně připouští, aby tato byla prolomena nuceným výkonem rozhodnutí trestního soudu. To ukazuje neudržitelnost závěru krajského soudu o soukromoprávní povaze jednání žalovaného, které by nepodléhalo žádnému přezkumu. Jím nabízené řešení zcela postrádá možnost přezkumu správnosti úvahy a postupu, který žalovaný zvolil. Je třeba si uvědomit, že trestní soud při vydání věci zkoumal pouze podmínky plynoucí z trestního práva, tedy že nebylo vysloveno propadnutí věci, není důvod k jejich zabránění a ani je není třeba pro potřeby trestního řízení. Nezkoumal však, zda vrácení věci nebrání jiné zákonné překážky, zejména zákazy a omezení plynoucí ze zákona o zbraních. Takovou úvahu pochopitelně neprovádí ani exekutor při výkonu rozhodnutí. Ta je eventuálně na žalovaném jakožto na správním orgánu, kterému byl svěřen výkon dohledu na úseku zbraní a střeliva, a jehož rozhodnutí či faktické postupy jsou zásadně přezkoumatelné právě ve správním soudnictví.

pokračování

[22] Co se týče poukazu krajského soudu na to, že žalovaný nevyužil žádný institut, který zákon o zbraních upravuje, pak tato skutečnost nemusí nutně svědčit o tom, že jednal v soukromoprávní rovině, ale naopak o tom, že při výkonu své pravomoci na úseku dohledu na zbraněmi a střelivem prováděl faktické úkony, aniž by dodržel formální postup předepsaný zákonem. Jeho jednání neslo znaky zadržení zbraně podle § 56 zákona o zbraních, který opravňuje příslušníka policie zadržet zbraň s cílem zabránit jejímu držiteli v jednání, které je v rozporu s tímto zákonem. Držet zbraně může totiž v souladu s § 8 zákona o zbraních pouze ten, kdo je držitelem zbrojního průkazu. Úkon spočívající v odmítnutí vydání zbraně z důvodu, že stěžovatel nebyl držitelem příslušného průkazu, pak lze postavit na roveň jejich zadržení. Namísto toho, aby žalovaný zbraně vydal a obratem je podle zákona o zbraních zadržel, pomyslně oba úkony spojil a zbraně ze své držby po skončení správy rovnou nevydal. Z pohledu stěžovatele se jedná o totožný výsledek.

[23] Lze shrnout, že odmítnutí vydání zajištěného majetku zjevně nebylo pouhým výkonem práv a povinností zvláštního správce, které mu vyplývají ze soukromoprávního vztahu, nýbrž faktickým úkonem správního orgánu ve smyslu § 56 zákona o zbraních, kterým mohlo být nezákonně zasaženo do práv stěžovatele.

[24] Co se týče samotné provedení kategorizace zbraní žalovaným, lze nicméně souhlasit s krajským soudem, že uvedený úkon žalovaného sám o sobě přímo do práv stěžovatele nezasahuje. Kategorizace představuje interní posouzení povahy držených zbraní, které může být významné pro další postup žalovaného, avšak sama o sobě stěžovateli neukládá žádné povinnosti ani jej přímo neomezuje. Teprve v návaznosti na ni, pokud by se stala podkladem dalšího správního postupu, jako tomu bylo v posuzované věci, by mohlo jít o jednání způsobilé dotknout se práv stěžovatele.

[25] Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný se v průběhu výkonu správy věci stěžovatele ocitl ve dvou odlišných postaveních, která byla pro posouzení jeho pasivní legitimace nezbytná rozlišit. Při převzetí a samotné správě zajištěného majetku se jednalo o vztah soukromoprávní povahy, v němž žalovaný vystupoval z pozice zvláštního správce zajištěného majetku, který se nenacházel ve vrchnostenském postavení vůči vlastníkově zajištěných zbraní – stěžovateli. Pokud by tak například v průběhu správy došlo k poškození zajišťovaného majetku, byl by stěžovatel oprávněn domáhat se náhrady škody civilněprávní cestou. Situace se však změnila v okamžiku, kdy žalovaný – ačkoliv pominuly důvody pro další správu zajištěného majetku – autoritativně odmítl majetek stěžovateli vydat a nadále jej zadržoval. Zde již nevystupoval jako správce cizího majetku, nýbrž jako správní orgán, který jednostranně a faktickým jednáním srovnatelným s postupem podle § 56 zákona o zbraních prosazoval svou vrchnostenskou moc vůči stěžovateli. V této fázi již pasivní legitimace žalovaného dána je. Posouzení otázky, zda se tímto svým jednáním žalovaný dopustil nezákonného zásahu, však přísluší krajskému soudu v dalším řízení.

[26] Lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud na základě shora předestřené argumentace dospěl k závěru, že postup žalovaného spočívající v nevydání zbraní s poukazem na nesplnění zákonem stanovených podmínek pro možnost jejich držby spadá do přezkumné pravomoci soudů ve správním soudnictví v režimu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s., a proto mu nezbylo než citované usnesení krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení se krajský

soud bude zabývat otázkou, zda jednání žalovaného spočívající v odmítnutí vydat stěžovateli zajištěné zbraně po odpadnutí důvodů jejich správy představovalo nezákonný zásah ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s.

[27] Krajský soud je v dalším řízení vázán názorem Nejvyššího správního soudu a rozhodne v něm i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2025

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu